

龍 俠

วาสนา
จักรพรรดิ
มังกร
1

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

大風颯過
Da Feng Gua Guo เขี่ยน
คุณชู่ เปา

ENTER

ทศพลองอ่าน

龍 緣

วาสนา
จักรพรรดิ
มังกร

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

หากว่าวันหนึ่งตื่นมาและพบว่ามิมังกรปรากฏตัวต่อหน้า พร้อมทั้งบอกว่า 'ข้ากำลังตามหาผู้ถูกเลือก' คงมีคนตกใจจนลืมหายใจกันบ้างล่ะ แต่ไม่ใช่กับ 'เล่อเยวี่ย' หนูน้อยผู้เป็นศิษย์พี่ใหญ่ของสำนักชิงซาน เพราะมังกรที่อยู่ตรงหน้าเขาเป็นแค่มังกรน้อยตัวยาวคืบกว่าๆ อีกทั้งที่มันมาอยู่ตรงนี้ก็เพราะว่าหลงทาง!

เป็นเรื่องช่วยไม่ได้ เพราะ 'เจาหยวน' เป็นเพียงมังกรน้อยอ่อนต่อโลกที่จับพลัดจับผลูถูกยึดเยียดภารกิจกอบกู้ชื่อเสียงและเกียรติยศของเผ่าพันธุ์มาแบบงงๆ ซึ่งภารกิจที่ว่านั้นก็คือตามหาจักรพรรดิองค์ใหม่

คุณเป็นภารกิจที่ยากโข แต่ด้วยจิตใจอันดีงามปณสมเพชเวทนาเจ้ามังกรเล่อเยวี่ยอาสาช่วยมันหาคนที่ต้องการ

แต่ไหนคนผู้นั้นถึงเป็น 'ลั่วหลิงจื่อ' ศิษย์พี่ใหญ่แห่งสำนักชิงเสวียน คู่ปรับตลอดกาลของเขากันล่ะ!

ด้วยเหตุนี้การเดินทางอันอลวนของหนึ่งคนหนึ่งมังกรจึงได้เริ่มต้นขึ้น ซึ่งผลสุดท้ายเล่อเยวี่ยจะต้องพบเจออะไรบ้างในอนาคต คงต้องขอให้ทุกท่านไปตามชมกันในเล่มแล้ว

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์วีคส์

ประวัตินักเขียน

ต้าเฟิงกวากั๋ว

นักเขียนระดับเทพของวงการนิยายออนไลน์ ที่ต่อยอดสู่แวดวงนิตยสาร และแวดวงสิ่งพิมพ์มาตั้งแต่ปี 2010 เคยได้รับการจัดอันดับโดย 'China Book Business Report' ให้เป็นหนึ่งในสิบสุดยอดนักเขียนนิยายออนไลน์

ต้าเฟิงกวากั๋วเป็นผู้ที่สามารถสร้างตัวละครในนิยายให้ถูกใจคอชะตา ปืบค้นเล่นตลกอย่างร้ายกาจ ขนาดนักอ่านยังต้องโอดครวญ จนกลายเป็นแบบฉบับเฉพาะตัว

ฝีมือลายมือของเธอโดดเด่น สำนวนภาษามากชั้นเชิง ถ่ายทอดบุคลิก และอารมณ์ความรู้สึกละเอียดลึกซึ้ง

ในเนื้อเรื่องที่ตลกขบขันแฝงด้วยรอยน้ำตา พาให้นักอ่านตกหลุมรัก เรื่องราวจะยิ่งสะเทือนอารมณ์และสมจริงขึ้นเรื่อยๆ เมื่อใกล้ถึงตอนจบ

ผลงานของต้าเฟิงกวากั๋วได้รับการแปลเป็นหลายภาษา และขายดีทั้งใน และต่างประเทศ

ข้าล่วงรู้ความลับอันยิ่งใหญ่ของสวรรค์เข้าแล้ว!
หากความลับนี้เป็นเรื่องจริงล่ะก็
เช่นนั้นข้าต้องตาย ต้องตายอย่างแท้จริง
สวรรค์ ข้าจะแสวงทำเป็นไม่รู้ก็แล้วกัน!

อารัมภบท

มันซ่อนตัวอยู่ในพงหญ้าสูง ชุ่มมองไปยังพื้นที่โล่งซึ่งอยู่ห่างไป
ไม่กี่ไกล

ยามนี้คือช่วงต้นเดือนสาม ห้วงเวลาอันงดงามแห่งฤดูใบไม้ผลิ
ตะวันพรายแสงสาดส่องไปทั่วทั้งชนบทแห่งนี้ ลมพัดโชยเย็นชื่น
ทอดสายตามองออกไป ระหว่างท้องฟ้าและผืนดินมีเพียงผืนหญ้าเขียวขจี
ที่ทอดยาวและต้นไม้อายุแก่สองสามต้น รวมทั้งถนนดินแดงที่ไม่นับว่า
กว้างขวางสายนั้น

บนถนนสายเล็ก มีเด็กหนุ่มครุฑวัยยืนอยู่สองคน

หนึ่งสวมชุดไม้สั้นไม่ยาว ไม่ใหม่ไม่เก่า อีกหนึ่งเกล้าผมครอบ
เกี่ยวหยก สวมเสื้อคลุมตัวยาวงามสง่า

หนึ่งพาดกระบี่แตกบินไว้บนบ่า ฝักกระบี่เขรอะเปราะระสนิม
หนึ่งห้อยกระบี่ใบเศษไว้ข้างเอว บนฝักประดับหยกงาม พู่สีอ่อนห้อยอยู่
บนด้ามกระบี่แกว่งไหวแผ่วเบาตามสายลม

มันหมอบอยู่ในพงหญ้าคอยชุ่มมองผ่านช่องว่างอย่างระมัดระวัง

ไม้กล้าขยับเขยื้อน

เล่อเยวี่ยืนอยู่บนถนนดินสีแดงในเขตชนบทเบื้องล่างภูเขาเซาซิง กระบี่คู่กายพาดบ่า ปากคาบหญ้าหางสุนัข หรือตามองผู้ที่อยู่เบื้องหน้า

ดังคำกล่าวที่ว่า 'ศัตรูบนทางแคบ'* เมื่อวานนี้ศิษย์น้องเล็กของเขา เกิดเรื่องพิพาทกับคนจากสำนักชิงเสวียน และถูกทำร้ายประหนึ่งเป็น ลูกท้อข้ามผลหนึ่งจนต้องหามกลับไปยังสำนัก เขาจึงหมายนุกสำนัก ชิงเสวียนเพื่อทวงคืนความเป็นธรรมให้ศิษย์น้อง ทว่าได้พบกับลั้วหลังจื่อ ที่นี้โดยบังเอิญเสียก่อน

'ลั้วหลังจื่อ' ศิษย์คนโปรดของเจ้าสำนักชิงเสวียน เขาเป็นศิษย์เอก แห่งสำนักเช่นเดียวกับเล่อเยวี่

ยามนี้ลั้วหลังจื่อราวกับไม่รู้ว่าก่อนหน้านี้เกิดเรื่องอันใดขึ้น เขา เอย่ด้วยท่าทีสุภาพเรียบร้อย "พี่เล่อ ข้ามีเรื่องสำคัญจำต้องกลับสำนัก โดยด่วน หลีกทางให้ข้าไปก่อนได้หรือไม่" น้ำเสียงนั้นช่างสุภาพนอบน้อม ท่าทีถ่อมตนมีไม่ตรีจิต

เล่อเยวี่ยิ้มเผยฟันพลางดึงหญ้าออกมาจากปาก "พี่ลั้ว ในเมื่อ บังเอิญได้พบท่าน เรื่องบางเรื่องหากมิพูดให้ชัดแจ้งคงมิได้ เมื่อวาน ที่คนจากสำนักชิงเสวียนของพวกท่านทำร้ายศิษย์น้องสิบสองของข้า จนบัดนี้ยังมีได้สะสาง ท่านเป็นศิษย์พี่ใหญ่จะให้คำอธิบายได้หรือไม่"

เขาเข้าประเด็นสำคัญอย่างไม่อ้อมค้อม น้ำเสียงไร้ซึ่งความยำเกรง ลั้วหลังจื่อยังคงยิ้มอย่างนอบน้อม "เรื่องพิพาทระหว่างศิษย์น้อง สำนักข้าและศิษย์น้องสำนักท่านได้รายงานต่ออาจารย์ข้าและอาจารย์ลุง แล้ว โปรดรอให้พวกเขาจัดการ อาจเกิดการเข้าใจผิดกันบางอย่าง หวังว่า

* ศัตรูบนทางแคบ เป็นสำนวน หมายถึงการเผชิญกับเรื่องหรือสิ่งที่ไม่ปรารถนาโดยไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

เรื่องเล็กน้อยนี้จะไม่เป็นเหตุให้มีมิตรภาพของทั้งสองฝ่ายต้องพังทลาย"

คำพูดนั้นทั้งนอบน้อม สมเหตุสมผล และแสดงท่าทีได้อย่างเหมาะสม

เล่อเยวี่แค้นหัวเราะ แก้วงหยู๋ทางสุนัขในมือสองครา "พี่ล้วยามนี้ศิษย์น้องของข้านอนอยู่บนเตียงประหนึ่งผลลูกพลับแห้ง ท่านคิดว่าเหยียบยกคำพูดเอาตัวรอดไว้แก่นสารมาไม่กี่ประโยคก็จะทำให้เรื่องนี้ผ่านพ้นไปได้เช่นนั้นหรือ"

ล้วยหลังจื่อยิ้มอย่างจนใจ "สิ่งที่ข้าเพิ่งพูดไปมิใช่ข้ออ้าง โปรดรอให้พวกท่านอาจารย์ไต่สวนเรื่องนี้เสียก่อน จะต้องไขข้อกังขาให้แก่สำนักท่าน และศิษย์น้องอย่างแน่นนอน หากยามนี้พี่เล่อคิดอยากระบายความคับแค้นใจ เช่นนั้นข้าก็จะยินยอมให้พี่เล่อจัดการสั่งสอนบทเรียน โดยไม่ตอบโต้อย่างเด็ดขาด ดีหรือไม่"

เมื่อได้ยินเช่นนี้เล่อเยวี่ยกกลับไร้ถ้อยคำเอื้อนเอ่ย ให้โจมตีผู้ใ้การโต้ตอบ เรื่องพรรคนี้เขาจอมยุทธ์เล่อมิเคยกระทำ ยิ่งไปกว่านั้นยามนี้ยังเป็นการบีบคั้นล้วยหลังจื่อ แล้วผลจะออกมาเป็นเช่นไร อย่างไรเสียล้วยหลังจื่อเป็นเพียงศิษย์ผู้หนึ่ง หาใช่ผู้อาวุโส ทั้งยังหาใช่เจ้าสำนัก ทำที่นิมนต์ของอีกฝ่ายในยามนี้ก็ไม่ว่าอาจกำราบศิษย์น้องของตนเองลงได้

เล่อเยวี่มุ่นคิ้วตริตรองก่อนกล่าว "เช่นนั้นวันนี้ก็ช่างมันเถิด หวังว่าสำนักของท่านจะให้คำอธิบายในเร็ววัน อีกไม่กี่วันก็จะถึงงานประลองยุทธ์แล้ว ปีนี้พวกเราสำนักชิงซานจะต้องลบล้างความอับยศอดสูและชิงธงประกาศิตกลับคืนมาได้อย่างแน่นอน ณ ยอดผาเฟิงหย่า หวังว่าจะได้เรียนรู้จากพี่ล้วยมากยิ่งขึ้น!" เขาลดกระปี่ลงจากบ่า หลบทางให้อีกฝ่ายได้ก้าวเดิน

"ตั้งตารออย่างยิ่งยวด มิผิดคำพูดอย่างแน่นอน" ล้วยหลังจื่อยิ้ม

พลางประสานมือ "ขอบคุณพี่เล่อ ข้าขอตัว" ล้วหลังจ้อเดินจากไป
อย่างสงบนิ่ง แขนเสื้อสีครามอ่อนนโปกสะบัดท่ามกลางสายลม ด้านหลัง
อารมณ์ สัญลักษณ์ปากว่าจาร์ก็อยู่กลางลายเมฆาคล้อยสองสามกลุ่ม

มันตะลึงงันอยู่ในพงหญ้า

สัญลักษณ์ปากว่า? ลายเมฆาคล้อย? ดูเหมือนว่านี่คือสิ่งที่มัน
ตามหา...

มันย้อนนึกถึงยามก่อนที่จะจากแก๊งธรรมา วาจาของท่านพ่อ
ที่เคยกล่าวไว้...

'ผู้ที่เจ้าต้องตามหาอยู่ในสำนักบาเพ็ญเขียนแห่งหนึ่งที่ว่าซึ่งเสวียน
คนทั้งหมดในสำนักแห่งนั้นล้วนสวมอารมณ์ที่มีสัญลักษณ์ปากว่าและ
ลวดลายเมฆาคล้อย เจ้าจงจำไว้ให้ดี แล้วรีบหาผู้มันให้พบในเร็ววัน'

ท่านพ่อทอดถอนใจคราหนึ่ง พลางยกกรงเล็บมังกรด้านหน้า
วางลงบนกระหม่อมของมัน

'เจ้าหยวนบุตรชายข้า เผ่าพันธุ์พวกเราขายหน้ามานานหลายปี
หวังให้เจ้ากอบกู้คืนมา!'

มันค่อยๆ คืบคลานออกมาเล็กน้อย จับจ้องไปยังเงาของลัวหลังจ้อ
หลังจากที่ลัวหลังจ้อเดินจากไป เล่อเยวี่ยก็จากไปในทันทีเช่นกัน
ไม่แม้แต่จะสังเกตเห็นดวงตาดำขลับคู่นั้นในเงารกที่ห่างออกไปไม่กี่จั้ง*

* จั้ง เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

บทที่ 1

ครั้งหนึ่งในอดีต สำนักชิงชานเคยเป็นสำนักที่รุ่งเรืองที่สุดสำนักหนึ่ง 'เคยเป็น' สองคำนี้อธิบายถึงความสิ้นหวังของสำนักในยามนี้ได้ อย่างเจ็บปวดรวดร้าว

สำนักชิงชานตั้งอยู่บนยอดเขาเซาซิงที่สูงที่สุดและเขียวขจีที่สุด กล่าวกันว่ายามนั้นขณะที่สำนักชิงชานรุ่งเรืองที่สุด ลานเรือนแน่นขนัด ชายคาซ้อนเป็นทิวแถว เรือนพักเรียงต่อไม่ขาดสาย รวากับแดนสวรรค์ บนโลกมนุษย์ สมกับที่เป็นสำนักฝึกฝนเต๋าบำเพ็ญเซียนอันดับหนึ่ง

ทว่าสำนักชิงชานในยามนี้เหลือเพียงตำหนักชำรุดทรุดโทรมไม่กี่แห่ง ตั้งตระหง่านอยู่บนยอดเขาอันรกร้าง ในสำนักมีเพียงอาจารย์เจ้าสำนักหนึ่งท่าน อาจารย์อาสาของท่าน ศิษย์สิบกว่าคน รวมทั้งหมดแล้วไม่ถึงยี่สิบคน

มีเพียงแผ่นป้ายแกะสลัก 'สำนักนิกายเต๋าอันดับหนึ่งในใต้หล้า' ที่เขรอะไปด้วยฝุ่นและหยากไย่ในตำหนักหลัก และประตูสำนักทำจากหินขาวที่หักพังตรงเชิงเขาที่ยังแสดงให้เห็นถึงความรุ่งโรจน์ในอดีต

เล่อเยวี่ซื้อของใช้จำเป็นของสำนักจากตลาดเบื้องล่างภูเขา และ หิ้วห่อของซึ่งอัดแน่นไปด้วยโหล รวมทั้งแบกข้าวสารถุงหนึ่ง ย่ำตาม แสงตะวันสุดท้ายของอาทิตย์อัสดงกลับไปยังสำนัก

ในฐานะศิษย์พี่ใหญ่ การดูแลเหล่าศิษย์น้องคือหน้าที่ความรับผิดชอบ ที่มีอาจหลีกเลี่ยง ในฐานะศิษย์เอก การเคารพนับถืออาจารย์เจ้าสำนัก และอาจารย์อาทั้งสามก็เป็นหน้าที่ที่ควรกระทำเช่นกัน

เล่อเยวี่มักรู้สึกเสมอว่าภายในสำนัก ตนเปรียบเสมือนพ่อบุญธรรม ของทุกคน เรื่องปลื้มก่นน้อยใหญ่เขาล้วนมีส่วนเกี่ยวข้อง ข้าวสารบะหมี่ น้ำมันเกลือ เขาต้องช่วยอาจารย์อาใหญ่สำรวจจับจ่าย ในแต่ละวัน ขณะที่ศิษย์ทุกคนร่ำเรียนวิชา เขาต้องช่วยอาจารย์อารองควบคุมดูแล เรือนน้ำรั่วซึม หน้าต่างเป็นรู เขาต้องช่วยอาจารย์อาสามซ่อมแซม ยามที่ เหล่าศิษย์น้องปะทะกัน เขาต้องใช้กำลังกำราบไกลเกลี้ย เหล่าศิษย์น้อง วิวาทกับผู้อื่นแล้วตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ เขาต้องใช้กำปั้นกำหนักกลับคืนมา กระทั่งอาจารย์เจ้าสำนักและเหล่าอาจารย์อาว่าสุธาอย่างหนัก เขาจำต้อง ยกน้ำชา ส่งผ้าซับเหงื่อ รวมทั้งทูปหลังให้

เล่อเยวี่เคยเห็น้อยล้ำยิ่งยวดอยู่บ่อยครั้ง ครั้นแล้วเขาก็ลอบถนองใจ ผู้ใดให้ข้ากำเนิดมาก็ถูกลิขิตให้เป็นจอมยุทธ์ผู้ไร้เทียมทานกัน คนโบราณล้วนกล่าวไว้ ยามสวรรคตต้องการมอบบทบาทหน้าที่ อันยิ่งใหญ่ให้ผู้ใดสักคน จำต้องทรมานเขา บั่นทอนเขา และก่อทวนเขา อย่างแน่นอน จอมยุทธ์โดยกำเนิดต้องลำบากมากกว่าผู้อื่นแน่แท้อยู่แล้ว

หลังกลับมาถึงสำนัก เล่อเยวี่ย่นำวัตถุดิบไปเก็บในครัวเพื่อให้ อาจารย์อาใหญ่ได้จัดเตรียมมือค้ำ จึงค่อยไปพบอาจารย์เจ้าสำนัก รายงานเรื่องที่พบเข้ากับลั้วหลังจื่อ ฟังอาจารย์เจ้าสำนักราวหูซ้าย

ทะลุหูขวาเกี่ยวกับเรื่องที่ถูกบ่าเพ็ญเพียรจะต้องสงบจิตสงบใจ เอื้อเพื่อ
เผื่อแผ่ อดทนอดกลั้น มีไมตรีจิต เมตตากรุณา และไม่ควรเกิดความ
ขัดแย้งกับผู้อื่นโดยง่ายอย่างเด็ดขาด จากนั้นก็ไปยังปีกเรือน เพื่อ
เยี่ยมศิษย์น้องเล็กที่ยังคงนอนรักษาอาการบาดเจ็บ

ศิษย์น้องเล็กที่นอนอยู่บนเตียงมองเขาด้วยน้ำตาคลอเบา
"ศิษย์พี่ใหญ่ ท่านต้องล้างแค้นให้ข้า"

เล่อเยวียกำหมัดอย่างห้าวหาญ "วางใจ พี่ใหญ่จะล้างแค้นแทนเจ้า
อย่างแน่นอน"

แววตารึ้นน้ำตาของศิษย์น้องเล็กทอประกาย "ศิษย์พี่ใหญ่
ได้ยินมาว่าวันนี้ท่านบังเอิญพบกับลั้วหลังจื่อ ท่านได้จัดการเขาหรือไม่"

เล่อเยวียเอ่ยด้วยสีหน้าลำบากใจ "เออ...ดั่งคำกล่าวที่ว่า 'แค้นชิงชิง
ย่อมมีอริ เป็นหนี้สินยอมมีเจ้าหนี้'* ผู้ที่โจมตีเจ้าหาใช่ลั้วหลังจื่อ แม้ว่า
สำนักชิงเสวียนและพวกเราสำนักชิงซานไม่อาจอยู่ร่วมได้ฟ้าเดียวกัน ทว่า
เรื่องนี้ยังต้องหาตัวผู้ที่ทำร้ายเจ้าใช่หรือไม่"

ศิษย์น้องเล็กเบ้ปาก แววตาขุ่นเคือง "ศิษย์พี่ใหญ่อย่าได้กังวล
ข้ารู้ว่าท่านไม่อาจสู้ลั้วหลังจื่อได้"

เล่อเยวียเลิกคิ้วขึ้น "ผู้ใดที่ฆ่าข้าสู้เขาไม่ได้!" พลังกชนแล้ซัน
กำหมัดอย่างห้าวหาญอีกครั้ง "ศิษย์น้อง เจ้าวางใจ งานประลองยุทธ์
ในอีกไม่กี่วันข้างหน้า ศิษย์พี่ใหญ่จะต้องทำให้ลั้วหลังจื่อกลายเป็น
ผลลูกพลับแห้งยิ่งกว่าเจ้าในยามนี้เพื่อระบายความคับแค้นให้!"

ในที่สุดศิษย์น้องเล็กก็ผล็อยหลับไป

เล่อเยวียลูบที่ท้องที่ว่างเปล่า ก่อนไปยังห้องครัวเพื่อกินมื้อค่ำ เขา
เพิ่งหยิบหมั่นโถวกัดได้เพียงหนึ่งคำ ก็มีมือข้างหนึ่งยื่นออกมาดึงแขนเสื้อ

* 'แค้นชิงชิงย่อมมีอริ เป็นหนี้สินยอมมีเจ้าหนี้' เป็นสำนวน หมายถึงการจะเข้าใจเรื่องราวได้นั้นต้องสืบหา
ต้นตอของสาเหตุที่แท้จริงเสียก่อน

เอาไว้

เล่อเยวี่คาบหมั้นโกวหันหลังกลับไปก็พบหน้านิ้วคิ้วขมวดของ
ศิษย์น้องสามเล่อหาน

"ศิษย์พี่ใหญ่ ข้ามีเรื่องสำคัญจะคุยกับท่าน"

เล่อเยวี่พูดทั้งที่หมั้นโกวยังอยู่ในปาก "หืม เรื่องอันใด"

เล่อหานมีปัญหาอย่างหนึ่ง คือยามพูดจามากพูดอ้อมค้อม อย่างน้อย
ต้องวนลูปอ้อมแปดจึงจะเข้าใกล้ประเด็นสำคัญ เล่อเยวี่กัดหมั้นโกว
และไปเอาจี้กมาอีกหนึ่งซาม เขานั่งอยู่บนธรณีประตูห้องคร้ว เล้มหมั้นโกว
ชดจี้กไปพลง ฟังเล่อหานเล่าความไปพลง

ใบหน้าหม่นหมองของเล่อหานได้แสงสีเหลืองนวลจากตะเกียงน้ำมัน
ในห้องคร้วนั้นเสริมให้อีกฝ่ายเคร่งขรึมยิ่งยวด "ศิษย์พี่ใหญ่ ท่านรู้อยู่แล้วว่า
งานประลองยุทธ์จะเริ่มขึ้นในอีกสามวันข้างหน้า"

เล่อเยวี่เคี้ยวหมั้นโกวพลงตอบ "อืม"

เล่อหานพูดต่ออย่างอ่อนน้อม "ครั้งนี้อาการบาดเจ็บของศิษย์น้องเล็ก
สาหัสยิ่งนัก ข้าเพิ่งไปเยี่ยมมา เขาได้แต่โอดครวญอยู่บนเตียง"

เล่อเยวี่ชดจี้กคำหนึ่งพลงผงกศีรษะ "อืม"

เล่อหานมุ่นคิ้วทอดถอนใจ "ข้าว่าอาการบาดเจ็บของศิษย์น้องเล็ก
ต้องรักษาอย่างน้อยราวหนึ่งเดือน"

เล่อเยวี่กัดหมั้นโกวอีกคำ "อืม"

เล่อหานถอนหายใจเฮ้อ "ต่อให้เชิญยอดหมอเทวดาในยุทธภพ ข้าว่า
อย่างเร็วที่สุดก็ทำให้เขาฟื้นตัวได้เพียงครึ่งเดือนให้หลัง ยังดีที่ร่างกาย
ไม่บาดเจ็บ มิเช่นนั้นเอ็นขาดกระดูกร้าว ได้รักษาหนึ่งร้อยวันเป็นแน่"

เล่อเยวี่ชดจี้กอีกคำหนึ่ง "อาฮะ"

เล่อหานทอดถอนใจเฮือกใหญ่ "เฮ้อ ข้าร้อนใจเสียจริง สามวันให้หลัง

งานประลองยุทธ์ก็จะเริ่มขึ้นแล้ว แต่น้องเล็กยังอาการสาหัส..."

เล่อเยวี่ยกัดหมั่นไถ่ต่อ เล่อหานมองเขาอย่างสิ้นหวัง "เหตุใด
ยามนี้ศิษย์พี่ใหญ่ถึงยังไม่ร้อนใจ"

เล่อเยวี่คิดในใจ เจ้าพูดเสียครึ่งก่อนวัน จนบัดนี้ยังไม่บอกกล่าว
ประเด็นสำคัญแก่ข้า จะให้ข้าร้อนใจเรื่องใดกัน

เล่อหานเอ่ยอย่างโคกเคร้าอาดูร "ศิษย์พี่ใหญ่ พวกเราเคยเอ่ย
คำสาบาน ปีนี้จะต้องทำให้สำนักชิงเสวียนปราศย์ให้จงได้ และชิง
ธงประกาศิตกลับคืนมา ทว่ายามนี้ศิษย์น้องเล็กหายไม่ทันในสามวัน
เป็นแน่"

เล่อเยวี่วางขามโจ๊กที่ว่างเปล่าพลางเซ็ดมุมปาก "อย่าได้กังวล
วิทยายุทธ์ของศิษย์น้องเล็กถดถอยเช่นนั้น ต่อให้เข้าร่วมลงสนามก็คง
พ่ายแพ้เป็นแน่ ไม่มีเขาก็ถือว่าลดการพ่ายแพ้ของเราลงได้อีกหน่อย"

เล่อหานมองเขาอย่างฉงน "อันใดกันศิษย์พี่ใหญ่ ข้าพูดเสียนาน
แต่ท่านยังคิดไม่ถึงอีกหรือ อาจารย์เจ้าสำนัก อาจารย์อา ศิษย์พี่ และ
ศิษย์น้อง พวกเราทั้งสำนักล้วนไม่มีผู้ใดตระหนักถึงเลยหรืออย่างไร"

เล่อเยวี่อดกลั้นที่จะไม่บีบคอกของเล่อหานเพื่อเค้นให้เขาริบพูด
ใจความสำคัญออกมาพลางมุ่นคิ้วเอ่ย "เรื่องอันใด"

เล่อหานถอนใจเฮือกใหญ่ยาว ในที่สุดก็เอ่ยประโยคก่อนสำคัญที่สุด
ออกมา "ศิษย์พี่ใหญ่ ระเบียบงานประลองยุทธ์ ทุกสำนักจำเป็นต้องเข้าร่วม
การประลองรอบที่หนึ่งซึ่งมีทั้งหมดหกรายการ ทุกการประลองจำเป็นต้องส่ง
ศิษย์อายุสิบห้าถึงยี่สิบห้าปีออกมาสองคน และในรอบที่หนึ่งนี้ ศิษย์
แต่ละสำนักจะเข้าร่วมประลองได้เพียงคนละหนึ่งรายการ พูดได้ว่า
ทุกสำนักจำเป็นต้องมีศิษย์เข้าร่วมสิบสองคนขึ้นไป หากคุณสมบัติไม่ครบ
ไม่อนุญาตให้เข้าร่วมได้..."

หมั่นโถวคำสุดท้ายของเล่อเยี่ยจุกออยู่ในลำคอ สองตาเบิกกว้าง เล่อหานเอ่ยอย่างอัปมงคล "ศิษย์พี่ใหญ่ พวกเราศิษย์พี่ศิษย์น้อง ทั้งหมดสิบสองคน ยามนี้ศิษย์น้องเล็กถูกใจมดตีจนล้มหมอนนอนเสื่อ เหลือเพียงสิบเอ็ดคน จะเข้าร่วมงานประลองยุทธ์ได้อย่างไรกัน"

'งานประลองยุทธ์' ชื่อเต็มคืองานชุมนุมแลกเปลี่ยนประลองยุทธ์ แห่งใต้ห้ำ การประลองนี้เริ่มขึ้นเมื่อหนึ่งร้อยปีก่อน ทุกห้าปีจัดหนึ่งครั้ง สำนักที่ได้รับชัยชนะในงานประลองยุทธ์จะได้ถือครองคทา 'สำนักอันดับหนึ่งในใต้ห้ำ' และได้รับยกย่องว่าเป็น 'สำนักอันดับหนึ่งในใต้ห้ำ' เป็นเวลาห้าปีด้วย

งานประลองยุทธ์ครั้งที่หนึ่งเริ่มขึ้นเมื่อหนึ่งร้อยปีก่อน และคทา 'สำนักอันดับหนึ่งในใต้ห้ำ' ก็เป็นของสำนักชิงเสวียนมาโดยตลอด

ทว่าก่อนหน้านั้นยามที่ยังไม่เคยมีงานประลองยุทธ์ คทานี้เคยเป็นของสำนักชิงซาน สำนักชิงซานในยามนั้นเองก็เรียกว่าสำนักชิงเสวียน ความจริงแล้วสำนักชิงเสวียนเคยเป็นชื่อเดิมของสำนักชิงซาน

ศิษย์ของสำนักชิงซานสมัยยังเยาว์วัยล้วนเคยฟังอาจารย์เจ้าสำนัก หรืออาจารย์อาเล่านิทาน เล่าถึงยุครุ่งเรืองของสำนักชิงซานในอดีตและ บุญคุณความแค้นที่มีต่อสำนักชิงเสวียนในปัจจุบัน

หนึ่งร้อยสิบปีก่อน จักรพรรดิเฟิงเสียงสังหารพี่ชายโค่นล้มบัลลังก์ขึ้นเป็นจักรพรรดิองค์ที่แปดแห่งราชวงศ์ฉิง ผู้คนในใต้ห้ำต่างคุ้นเคยกับการเรียกขานราชวงศ์ภายใต้บัลลังก์ของเขาว่าหนานอิง (ราชวงศ์ฉิงใต้) จักรพรรดิเฟิงเสียงเปลี่ยนราชวงศ์เปลี่ยนการปกครอง จัดตั้งการเซ็นไหวขึ้นใหม่ ด้วยเหตุนี้ธรรมเนียมของสำนักเต๋าเองจึงได้รับอิทธิพลเช่นกัน ในปีเดียวกันนั้นเจ้าสำนักชิงเสวียนต่อเจวียนจือและศิษย์น้องของเขา

แต่อาจจะมีแนวคิดบางอย่างขัดแย้งกัน แต่อาจจะได้ชิงคทาสำนักอันดับหนึ่งในไต้หวันไปและก่อตั้งสำนักของตน กล่าวว่าคุณคือสำนักชิงเสวียนนิกายหลักและกล่าวหาว่าเตอเฉวียนจื่อคร่ำครึยี่ดัดดัดในบทข้อบังคับเดิมไม่คิดปรับตน 'ไม่อาจเป็นเจ้าของสำนักอันดับหนึ่งในไต้หวันได้'

เรื่องนี่ยังครึกโครมยิ่งใหญ่อุต คาดไม่ถึงเลยว่าจะครึกโครมไปถึงหูของจักรพรรดิเฟิงเสียง จักรพรรดิเฟิงเสียงตรัสว่า 'เรื่องของโลกมนุษย์แรกเริ่มเดิมทีก็ไม่มีอันใดที่บังคับอันใดที่ไม่บังคับ ในเมื่อพวกเขาล้วนประกาศว่าเป็นสำนักชิงเสวียนดั้งเดิมก็ประลองกันสักหน่อยจะเป็นอันใดไป ผู้ชนะถือเป็นเจ้าสำนักชิงเสวียน ด้วยเหตุนี้ก็คือโอกาสเปิดงานประลองยุทธในไต้หวันเสียเลย สำนักที่ได้อันดับหนึ่งจะพระราชทานคทา 'สำนักอันดับหนึ่งในไต้หวัน' ให้'

ครั้นแล้วจักรพรรดิเฟิงเสียงจึงมีพระราชโองการให้จัดงานประลองยุทธในไต้หวันครั้งหนึ่งและตัดสินชี้ขาดด้วยตัวพระองค์เอง ในงานประลองยุทธครั้งนี้เตอเฉวียนจื่อโรคเก๋ากำเริบทำให้พ่ายแพ้ให้แก่ศิษย์น้องเตอจงจื่อ นับแต่นั้นมาสำนักชิงเสวียนเดิมจึงทำได้เพียงเปลี่ยนชื่อเป็นสำนักชิงชาน สำนักที่เตอจงจื่อก่อตั้งจึงเรียกว่าสำนักชิงเสวียน ส่วนคทา 'สำนักอันดับหนึ่งในไต้หวัน' ก็ได้ไปอยู่ในมือของเตอจงจื่ออย่างแท้จริง

ในครานั้นเฮ่อจื่ออู้อาจารย์ของเลอเยวียเล่าถึงบทสรุปในอดีตและเอ่ยถามเยียงนี้ 'พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าไฉนบูรพาจารย์เตอเฉวียนจื่อต้องเปลี่ยนชื่อสำนักชิงเสวียนเป็นสำนักชิงชาน'

ศิษย์น้องเล็กผู้ตั้งใจฟังอย่างเพลิดเพลินได้เอ่ยโพล่งออกมา 'ข้ารู้'

เป็นเพราะสำนักของพวกเราตั้งอยู่บนเขาเซ้าซิง!'

เฮ้อจี้จื่อหัวเราะเบาๆ อย่างมีเลศนัยพลางส่ายศีรษะ 'มิใช่ๆ ที่บูรพาจารย์ขนานนามนี้จะต้องมีเหตุผลแฝงความนัยอย่างแน่นอน จะตั้งชื่อผิวเดินตามพื้นที่เช่นนี้ได้อย่างไร'

บรรดาเหล่าลูกศิษย์สองตาเบิกกว้างอย่างใครรู้พร้อมกัน

เฮ้อจี้จื่อฟื้นครายาวพลางมองดูภูเขาอันไกลโพ้นนอกหน้าต่าง อย่างสบายอารมณ์ 'ความหมายลึกลับที่บูรพาจารย์ต่อเจียนจื่อตั้งชื่อ เช่นนี้ก็คือเขาเซียวยั้งคงอยู่ มิต้องกลัวไร้พินเผา* อย่างไรละ...'

บรรดาลูกศิษย์ล้วนนิ่งอึ้ง

เฮ้อจี้จื่ออมยิ้มพลางหันกลับไปจ้องมองเหล่าศิษย์ 'พวกเจ้า ล้วนเข้าใจถึงความเอาใจใส่ของบูรพาจารย์แล้วหรือยัง'

บรรดาเหล่าลูกศิษย์ยังคงนิ่งอึ้ง

ในเวลานั้นมีเพียงศิษย์น้องเล็กเล่อเว่ยวัยเจ็ดขวบที่ผงกศีรษะเอ่ย 'เข้าใจแล้ว บูรพาจารย์ต้องกำลังสอนพวกเราว่าในห้องครัวมีอากาศเป็นแน่ มิเช่นนั้นจะทำอาหารไม่ได้แล้วห้องทุกคนก็จะต้องหิวโหย!'

สรุปความคือมีต้องคำนึงว่าเพราะความนัยพิเศษอันใดจึงเรียกว่า สำนักชิงซาน นับจากต่อเจียนจื่อกลักรู้สึกความพ่ายแพ้ หนึ่งร้อยปี ที่ผ่านมา สำนักชิงซานไม่เคยชนะเลิศงานประลองยุทธ์สักครั้ง ในทางกลับกันแน่นอนว่าสำนักชิงเสวียนได้อันดับหนึ่งมาตลอดโดยไม่ต้องสงสัย สำนักชิงเสวียนกลายเป็นสำนักอันดับหนึ่งในใต้หล้าที่มีชื่อเสียงสมฐานะ เจริญรุ่งเรืองขึ้นทุกวัน กระทั่งพระญาติของจักรพรรดิและขุนนางคนสำคัญ ในราชสำนักล้วนส่งบุตรบ้านตนเองเข้าสำนักชิงเสวียนเพื่อฝึกปรือวรยุทธ์

* ชื่อสำนักชิงซาน แปลตรงตัวว่าเขาเซียว และสำนวน 'เขาเซียวยั้งคงอยู่ มิต้องกลัวไร้พินเผา' หมายถึง ตราบใดยังมีชีวิตอยู่ก็ยังมีโอกาสและความหวัง

และเรียนวิชาเขียนเต๋า

ในทางตรงกันข้าม สำนักชิงชานกลับเสื่อมโทรมลงเรื่อยๆ ลูกศิษย์ในสำนักนับวันยิ่งถดถอย เมื่อห้าปีก่อนในงานประลองยุทธ์ สำนักชิงชานได้พ่ายแพ้อย่างหมดรูปอีกครั้ง ศิษย์พี่สิบคนของเล่อเยวี่มุ่งหน้าไปขอพึ่งพาอาศัยสำนักชิงเสวียน ด้วยเหตุนี้เล่อเยวี่ในวัยสิบสองจึงกลายเป็นศิษย์พี่ใหญ่ลำดับที่หนึ่ง

ตลอดชีวิตของเล่อเยวี่นั้นรังเกียจผู้ทรยศอย่างยิ่ง โดยเฉพาะผู้ทรยศประเภทที่หันมาว่าสำนักตนเองอ่อนแอและหักหลังหลบหนีไปยังสำนักคู่อริเฉกเช่นบรรดาศิษย์พี่ เมื่อห้าปีก่อนเขาจึงให้สัถย์สาบานว่าในงานประลองยุทธ์จะต้องธำรงคุณธรรมแทนสวรรค์ เล่นงานคนกลุ่มนี้รวมทั้งสำนักชิงเสวียนทุกระดับชั้นให้ประหนึ่งดอกไม้ร่วงโรยสายน้ำไหลริน ทำให้คนเหล่านั้นสำนึกเสียใจจนน้ำตานองหน้าทีกล้าหักหลังสำนัก

คาดไม่ถึงเลยว่าสวรรค์จะสร้างปัญหาให้เขาในช่วงเวลาสำคัญที่สุดของการแก้แค้นครั้งใหญ่ ทำให้ศิษย์น้องเล็กถูกศัตรูคู่อาฆาตสำนักชิงเสวียนโจมตีเสียจนล้มหมอนนอนเสื่อ เล่อเยวี่ยตระหนกฐึ้นในฉับพลันว่านี่คือแผนการ เกรงว่าเพื่อให้พวกเขาเข้าร่วมงานประลองยุทธ์ไม่ได้ สำนักชิงเสวียนจึงใช้แผนการชั่วร้าย!

ต่ำทราวม ไร่ยางอายุเกินไปแล้ว!

เล่อเยวี่รีบระดมบรรดาศิษย์น้องให้มายังห้องหนังสือของอาจารย์เจ้าสำนัก ปรีक्षाหาหรือว่าจะแก้ไขเรื่องเร่งด่วนนี้อย่างไรดี

ศิษย์น้องรองเล่ออู่เอ๋อ "มีเช่นนั้นให้อาจารย์เจ้าสำนักหรืออาจารย์ของท่านใดท่านหนึ่งโกนหนวดเคราทิ้ง แต่งกายเป็นศิษย์เช่นเดียวกับพวกเราเถิด"

เดิมทีทุกคนรู้ดีว่าเป็นไปได้ ทว่าหลังจากฟังพิจารณาไปหน้า

ของอาจารย์เจ้าสำนักและอาจารย์อาอย่างถึถ้วนแล้ว ปรากฏว่า
เป็นไปไม่ได้

หมวดครောของอาจารย์เจ้าสำนักและเหล่าอาจารย์อาอันนั้นกินทั้ง
ได้ เส้นผมย่อมดำได้ ทวารอยเหี่ยวร่องลึกทั่วทุกสารทิศบนใบหน้านั้น
ดมให้ราบไม่ได้ อยากรู้ก็ไม่เหมือนเด็กหนุ่มอายุไม่เกินยี่สิบห้าปี

หลังจากที่ออกความเห็นมาห้าหกข้อและล้วนชี้ขาดว่าเป็นไปไม่ได้
เฮ้อจี้จ้อจี้เฮ้อ "หมดหนทางจริงๆ คงทำได้เพียงให้เข้ารับศิษย์ชั่วคราว
อีกครั้ง"

ศิษย์น้องสี่เล่อฉินกล่าว "ทว่าบัดนี้พวกเราสำนักชิงซานไม่เป็นที่ยอมรับ
ชมชอบ จะมีผู้ใดยินยอมเข้าร่วมสำนักเราในทันทีกัน"

เฮ้อจี้จ้อและอาจารย์อาทั้งสามต่างถอนใจสายยาว เหล่าลูกศิษย์
ที่เหลือเริ่มทำหน้านิวคิ้วขมวดอีกครา

เล่อเยวี่ยเฮ้อ "มิเช่นนั้นอาอย่างนี้เกิด คว่าเอาผู้ใดก็ได้จาก
เชิงเขามาหนึ่งคน ให้เขาเข้าร่วมสำนักเราชั่วคราว ผ่านเรื่องนี้ไปได้แล้ว
ค่อยว่ากันใหม่"

เล่อฉินขบนิ้วพลางเฮ้อ "เช่นนั้นจะถูกฟ้องร้องต่อจวนว่ากรว่า
พวกเราบีบบังคับคนหรือไม่"

เล่อเยวี่ยกล่าว "เช่นนั้นจะทำอย่างไรได้ จ่ายเงินจ้างมาหนึ่งคนหรือ
พวกเรามีเงินไปจ้างรี"

เล่อฉินนิ่งเงียบไม่ส่งเสียงใด

เล่อเยวี่ยกำหมัดทุบโต๊ะที่หนึ่ง "อย่างไรเสียก็ไม่มีวิธีที่ดีกว่านี้แล้ว
ตกลงเช่นนี้ไปก่อน บัดนี้กลับไปหลับพักผ่อน พรุ่งนี้เช้าจะลงเขา จับ
ศิษย์ผู้หนึ่งกลับมาให้อาจารย์!"

ช่วงกลางดึก จวนใกล้ยามสาม* บรรรยากาศในสำนักชิงชาน
เงียบสงัด ดวงจันทร์ดูจืดจาง สายลมดั่งผ้าโปร่ง เงามืดเล็กๆ เงามหนึ่ง
ได้ล่องล้าหลังคาทรงจั่วมาอย่างเงียบเชียบ ก่อนลอบเข้าไปในลานของ
สำนักชิงชาน

มันเหลียวซ้ายแลขวาอยู่ในลานอย่างระมัดระวังยิ่ง พลังลอบมอง
เรือนปีกข้างที่ละแถว

สำนักชิงชานเรือนทรุดโทรมมิหวั่นเกรงขโมย พุดได้ว่าแต่ไหนแต่ไร
ไม่เคยให้ลูกศิษย์เดินเฝ้ายามตอนกลางคืน บรรรดาศิษย์ล้วนกลับเรือน
ล้มตัวลงนอนหลับฝันดีจนถึงรุ่งสาง

เงามืดนั้นสอดส่องไปมาตรงพุ่มดอกไม้้นอกเรือนปีกข้าง ทันใดนั้น
ได้เกิดเสียงดังเอี้ยดฮืด ประตูปานหนึ่งเปิดออก เงามืดตัวสั้นระริก ก่อน
มุดเข้าไปในพุ่มดอกไม้

ผู้ที่ออกจากประตูมาคือเล่อฉีศิษย์น้องเจ็ดของเล่อเยวี่วี่ มื้อค่ำ
เขาซดใจ้กไปเสียเยอะ นอนหลับกลางดึกจึงปวดเบาและสะลึมสะลือ
ลุกขึ้นเดินไปยังห้องส้วม

เล่อฉีออกมาจากห้องส้วมและเดินผ่านทางแคบในลาน พูพลัน
ได้ยินเสียงสวบสาดดังมาจากพุ่มดอกไม้้นด้านข้าง เล่อฉีกำลังสะลึมสะลือ
สติไม่ค่อยชัดแจ้ง จึงนึกไปว่าแมวป่ากำลังกัดกันอยู่ มองก็ไม่มอง เดิน
กลับไปห้องต่อ

สายลมยามค่ำคืบหอบพัดกลิ้งหญ้าไซมาพัดหนึ่ง ทันใดนั้น
เล่อฉีได้ยินน้ำเสียงอ่อนเยาว์เสียงหนึ่งร้องเรียกดังมาจากด้านหลัง
"ศิษย์พี่"

เขาหันกลับมาอย่างสงสัยขณะสายต่ายังพราวเลือน คลับคล้าย

* ยามสาม หมายถึงยามจืด คือช่วงเวลา 23.00 น. ถึง 00.59 น.

คลับคล้ายว่าเสียงนี้เหมือนเสียงศิษย์น้องสิบสองบางส่วน แต่ยังไม่รู้เสียงสักว่าศิษย์น้องสิบสอง เขาเห็นเพียงเงาคนเลื่อนร่างบนทางเดินข้างพุ่มดอกไม้ได้แสงจันทร์สลัว

เงานั้นเอ่ยถาม "ศิษย์พี่ ข้าหลงทางเสียแล้ว ท่านบอกได้หรือไม่ว่าห้องนอนศิษย์พี่ใหญ่อยู่ที่ใด"

เล่อฉีหรีตาก็ยังลืมนึกคอยขึ้นพลางเอ่ย "กระท่งห้องของศิษย์พี่ใหญ่เจ้าก็หาไม่เจอได้อย่างไร ก็ห้องแรกทางด้านซ้ายของเรือนแถวนี้ของพวกเรามีใช้..."

เงาคนเอ่ยขึ้นในทันที "ขอบคุณศิษย์พี่"

เล่อฉีวูสีกว่าตนราวกับเพียงกะพริบตา ครั้นแล้วเงาคนนั้นก็หายไปทันที

แสงจันทร์กระจ่าง สายลมโชย ลานอันเงียบสงบ เงาบุปผาหนาที่บัพทิมดล้นเหมือนดังความฝันอันเลื่อนราง ราวกับว่าไม่เคยมีสิ่งใดเกิดขึ้น

เล่อฉีขยี้ตา ก่อนลากฝีเท้ากลับห้องเอนกายนอน

ฝัน เมื่อครูจะต้องเคลิ้มหลับฝันไปอย่างแน่แท้

เล่อเยวี่เหยียดกายนอนหนุนแขนหลับสนิทอยู่บนเตียง ท่ามกลางความมืดมิด เงามืดหนึ่งกำลังหมอบอยู่บนขอบหน้าต่างห้องเขาอย่างเงียบเชียบ

เงามืดเสียดแผ่นกระดาษที่ปิดหน้าต่างให้เปียกอย่างระมัดระวัง ก่อนใช้กรงเล็บหน้ากรีดจนขาดและมุดเข้ามาทางรูนั้นอย่างไร้สัมเสียด

สามช้อ* สองช้อ หนึ่งช้อ มันค่อยๆ ประชิดขอบเตียงของเล่อเยวี่หลังจากวนเวียนข้างเตียงหนึ่งรอบแล้ว จึงโดดไปบนมุมผ้าห่มของเล่อเยวี่

* ช้อ (เซียะ) เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน 1 ช้อ เท่ากับความยาว 10 ชุน หรือเทียบความยาวประมาณ 10 นิ้ว

เบาๆ และแยกเขี้ยวมนวาวไปทางแขนของเล่อเยวี่ที่อยู่นอกผ้าห่ม
 เล่อเยวี่ที่กำลังนอนฝันหวานอยู่นั้น ในฝันเขาแบกกระบี่เล่มเชื่อง
 ไปกวาดล้างสำนักชิงเสวียน ทุกคนในสำนักชิงเสวียนที่กำลังรอการสังหาร
 กุมหัววิ่งพล่านราวกับหนู เจ้าสำนักชิงเสวียนจิ้งหวาจื่อถูกเขาจัดการ
 จนล้มกองอยู่บนพื้น ปากยังตะโกนร้องขอความช่วยเหลือ เล่อเยวี่
 หัวเราะลั่นพลางครว้าครวสของผู้เฒ่าจิ้งหวาจื่อ 'ตะโกนว่าจอมยุทธ์เล่อ
 โปรตไว้ชีวิตสามครั้ง แล้วข้าจะไว้ชีวิตเจ้า!'

จิ้งหวาจื่อผงกศีรษะไม่หยุดในทันที 'จอมยุทธ์เล่อโปรตไว้ชีวิต
 จอมยุทธ์เล่อโปรตไว้ชีวิต จอมยุทธ์เล่อโปรตไว้ชีวิต...' เล่อเยวี่ปล่อยครว
 ของจิ้งหวาจื่อและหัวเราะลั่นอย่างสะใจ ทว่าทันใดนั้นจิ้งหวาจื่อพลัน
 ก้มหน้ากอดแขนขวาของเขา

แขนขวาพลันเจ็บราว เล่อเยวี่ยกมือซ้ายไปกุมซ้ายๆ...

เกิดเสียงร้องโหยหวนเสียงหนึ่ง เล่อเยวี่พลันสะดุ้งโหยงตกใจตื่น

แขนขวาของเขายังคงเจ็บดังเดิม ในมือซ้ายมีของลึนๆ เย็นๆ กำลัง
 ตะเกียกตะกายดิ้นรนอย่างสุดชีวิต

สิ่งใดกัน เล่อเยวี่พลันพลิกกายอย่างตื่นตกใจ รีบคลำไปยัง
 กลักจุดไฟที่วางอยู่บนตู้เต๋าดำตรงหัวเตียงด้านซ้ายก่อนจุดตะเกียงน้ำมัน
 ท่ามกลางแสงตะเกียงสลัว เขามองเห็นของที่อยู่ในมือแล้ว

สิ่งนั้นยาวเพียงห้าถึงหกซุน* ลำตัวคล้ายร่างของงูเล็กน้อย
 รูปร่างเรียวยาวไปด้วยเกล็ดสีเหลืองทองทั่วทั้งตัว ข้างท้องมีสีเหลืองอ่อน
 ส่วนท้องมีสีเงินยวง ขาเล็กๆ ทั้งสี่มีเล็บจุ่มปลายแหลม บนศีรษะยังมี
 เขาเล็กๆ สองอัน ดูเหมือนว่าจะเป็น...

เล่อเยวี่ขมวดคิ้วเพ่งพิจารณามัน "เจ้าคือมังกรรี ลอบเข้ามา

* ซุน เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน 1 ซุน เท่ากับความยาวประมาณ 1 นิ้ว

ในห้องข้าคิดทำการอันใด!"

มังกร สำหรับเหล่าเยี่ยงที่เป็นศิษย์ของสำนักฝึกตน สิ่งมีชีวิตประเภทนี้ ไม่แปลกประหลาดเลยแม้แต่น้อย

ว่ากันว่ามังกรแบ่งเป็นสามลำดับชั้น สูงสุดคือเทพมังกร รองลงมาคือมังกรเมฆาและมังกรวารี ต่ำสุดคือภูตมังกร

เทพมังกรคือเผ่าเทพที่ดำรงชีพอยู่ในทะเลครามกว้างใหญ่บนเก้าสวรรค์ชั้นฟ้า ปุถุชนธรรมดาंना้ไร้วาสนาที่จะพบเห็น มังกรเมฆาและมังกรวารีพักพิงอยู่ท่ามกลางหุบเขาลึกและทะเลสาบ เป็นอิสระเสรีและพบเห็นได้ยากอย่างยิ่ง ทว่าภูตมังกรกลับคล้ายภูตปีศาจและสัตว์อสูรตามขุนเขา เติบโตในแก่งธารท่ามกลางป่าเขา อาจเจอเจอได้โดยบังเอิญ

ในอดีตยามที่ผู้คนยังสักการะมังกร กระทั่งภูตมังกรที่ระดับต่ำสุดชาวบ้านก็เกรงกลัวยิ่งยวด ทว่าตั้งแต่หนึ่งร้อยกว่าปีก่อนที่จักรพรรดิเฟิงเสียงขึ้นครองราชย์ มังกรถูกลดชั้นให้ลงจากแท่นบูชาและเริ่มเสื่อมค่า มีแม้กระทั่งผู้ที่ใช้วิชาเวทไล่ล่าสังหารภูตมังกร เลาะเอ็นเลื้อยเขา ถลกหนัง ถอดเกล็ด ยังชีพด้วยวิธีนี้ ปัจจุบันในเหล่าขุนนางผู้ใหญ่และผู้มียศศักดิ์ การผูกสัมพันธ์เอ็นมังกร สวมรองเท้าหนังมังกร เก้าอี้หมวกปีกขนเขามังกร กำลังเป็นที่นิยม ภูตมังกรถูกล่าสังหารเป็นจำนวนมากจนยากจะซ่อนตัวในป่าเขา และมีบางส่วนที่ไม่อยากตายจึงถือโอกาสในช่วงเดือนมีดลมแรง ลอบเข้ามายังคฤหาสน์ของมนุษย์ธรรมดาเพื่อดูกลิ่นแก่นแท้และเลือดของมนุษย์ ดำดิงสูหนทางปีศาจ

มังกรน้อยที่ดูประหนึ่งแมลงสี่ขาตัวนี้น่าจะเป็นภูตมังกรอายุน้อยตัวหนึ่ง ความยาวยังไม่ถึงหนึ่งซื่อ ไม่นึกเลยว่าจะหัดดูเลือดทำร้ายคนเสียแล้ว

เล่อเยวี่ยมองรอยเขี้ยวบนแขนขวา ยังดีที่กัดไม่เข้าเนื้อ ครั้นแล้ว เขาก็ยกมือขวาขึ้นดีดศีรษะของภูตมั่งกรน้อย "บังอาจมาดูดเลือดของข้า ไม่อยากมีชีวิตอยู่ต่อแล้ววี คอยดูข้าจะไม่เลื่อยเขาของเจ้า แต่จะถลกหนัง ดึงเอ็นเจ้าออกมาทำหน้าที่!"

ภูตมั่งกรน้อยตัวสั้นเต็มอยู่ในมือของเล่อเยวี่ย กรงเล็บหน้า ทั้งสองข้างประสานเข้าด้วยกัน มองเล่อเยวี่ยด้วยนัยน์ตาดำขลับ ที่คลอไปด้วยน้ำตา "ข้า...ข้ามิใช่ภูตมั่งกร..."

ไม่นึกเลยว่าจะพูดได้

เล่อเยวี่ยมุ่นคิ้วอีกครา ยามภูตมั่งกรถือกำเนิดนั้นปราศจากพลัง บางส่วนแม้ว่าจะฝึกฝนหลายร้อยปีก็ยังไม่อาจแปลงกายเป็นมนุษย์ หรือพูดภาษามนุษย์ได้

ภูตมั่งกรน้อยยังคงตัวสั้นเต็มมองเขาอย่างน้ำตาคลอหน่วย "ข้ามิได้คิดดูดเลือดของเจ้า...ข้าต้องการตามหาลั้วหลังจื่อ...โยเจ้าถึง มิใช่ลั้วหลังจื่อละ..."

คิ้วของเล่อเยวี่ยยิ่งขมวดยุ่ง "ลั้วหลังจื่อรี ลั้วหลังจื่ออยู่สำนัก ชิงเสวียน ไฉนเจ้าถึงคลำทางเข้ามายังสำนักชิงซานของพวกเราได้"

ภูตมั่งกรน้อยใช้กรงเล็บหน้าข่วนง่ามนิ้วของเล่อเยวี่ยเบาๆ "ชะ...ชะ...ข้าต้องการตามหาลั้วหลังจื่อจริงๆ ที่ข้ากัดเจ้านั้นเป็นเพราะ ข้าเข้าใจว่าเจ้าคือลั้วหลังจื่อ ข้ามิได้อยากดูดเลือด ข้าก็แค่..."

เล่อเยวี่ยหรีดา "ก็แค่อันใด"

ภูตมั่งกรน้อยตัวสั้นระริกก่อนก้มหน้าลง

เล่อเยวี่ยบีบลำคอของมัน จับเข่าไปมา

"ตามความหมายของเจ้า เดิมที่เจ้าอยากดูดเลือดของลั้วหลังจื่อ ทว่า มาผิดที่ เข้าใจว่าสำนักชิงซานคือสำนักชิงเสวียน จึงทำร้ายข้าเช่นนี้หรือ"

ภูตมั่งกรน้อยผงกศีรษะสุดชีวิตทันที กรงเล็บเล็กๆ ทั้งสี่ตะกุกกลางอากาศสองสามครั้ง เอ่ยอีกว่า "ข้าไม่คิดดูดเลือด เป็นความจริง"

เล่อเยวี่ยลูบคาง "ไอ้ เช่นนั้นเจ้าตามหาลัวหลังจื่อเพื่ออันใด"

ภูตมั่งกรน้อยคอดก ไม่ปริปากอีก

เล่อเยวี่ยเอ่ยขึ้นอย่างเชื่องช้า "รู้สึกว่าเขาคือศิษย์เอกแห่งสำนักชิงเสวียนไช่หรือไม่ เลือดยิ่งหายากนัก ดื่มาแล้วยังมีประโยชน์ต่อการฝึกฝนของเจ้าไช่หรือไม่"

ภูตมั่งกรน้อยเงยหน้าตัวสั้นเพิ่ม "ข้าไม่..."

เล่อเยวี่ยบีบมันแน่นและเขย่าไปมา "เจ้ามิใช่ภูตมั่งกรรี เจ้ามาผิดทางรี เจ้าทำให้ข้าจอมยุทธ์เล่อน้อยเป็นคนเขลา นำเรื่องหลอกเด็กสามขวบมาหลอกข้ารี บอกมา เจ้ามาด้วยเหตุใดกันแน่! เบื้องหลังมีปีศาจตนอื่นบงการอยู่หรือไม่! อย่าได้คิดดิ่งลัวหลังจื่อมาตบตาแล้วผ่านไป! พวกเราสำนักชิงชานและสำนักชิงเสวียนแม้จะอยู่ร่วมโลกกันไม่ได้ ทว่าพิชิตปีศาจสยบมารเป็นกิจสำคัญอันดับหนึ่งของสำนักฝึกตนแต่ไหนแต่ไรข้าไม่เคยไว้หน้าผู้ที่เข้าสู่หนทางปีศาจ ทางที่ดีเจ้ารีบรับสารภาพมาเสียดีกว่า มิเช่นนั้น..." เล่อเยวี่ยเผยฟันขาวอันน่าหวาดหวั่นท่ามกลางแสงไฟสีเหลืองจากตะเกียงน้ำมัน "ข้าจะเลื่อยเขาของเจ้าก่อนจากนั้นถลกเกล็ดของเจ้า เลาะเส้นเอ็นเจ้าออกมา เอาเจ้าไปตากแห้งแล้วนำมาทำเป็นยา!"

ภูตมั่งกรน้อยสะบัดตัวพลัน พยายามดิ้นหนีอย่างสุดชีวิต ก่อนใช้กรงเล็บตะกุกมือของเล่อเยวี่ย แล้วก้มลงกัดหัวแม่มือของเขา

เล่อเยวี่ยคิดว่าเขาของภูตมั่งกรน้อยแล้วดึงนิ้วออกจากปากมัน ทว่าเจ้ามังกรพลันพองแก้มขึ้นเล็งไปยังใบหน้าของเล่อเยวี่ยและฟันลูกไฟลูกหนึ่งออกมา

เล่อเยวี่เยออย่างประหลาดใจ "ไอ้ เจ้าฟนไฟได้ด้วยรี"

ลูกไฟน้อยขนาดเพียงเมล็ดถั่ววานโต้ว* สองสามดวงพุ่งมาอย่างสะเปะสะปะ เล่อเยวี่ร้องร้อให้มันลอยมาถึง ก่อนเป่าลมใส่เบาๆ ลูกไฟก็ดับเสียแล้ว

ภูตมั่งกรน้อยกระเสือกกระสนอยู่หลายครั้ง ปากพึมพำท่องคำอยู่หลายประโยค ก่อนเกิดสายฟ้าสามเส้นกลางอากาศและผ่าไปยังมือขวาของเล่อเยวี่!

สายฟ้าเล็กบางราวกับเส้นผม ยามผ่าลงบนหลังมือก็ให้รู้สึกจ๊กจี้ เล็กน้อยคล้ายมดไต่

เล่อเยวี่มองไปยังมือขวา ก่อนมองไปยังภูตมั่งกรน้อยอีกครั้ง เขาจึงถือโอกาสไม่ขยับหนีเสียเลย

ภูตมั่งกรน้อยสุดลมหายใจลึกหนึ่งเฮือก หนึ่งท่องและแก้มพองขึ้น มันเล็งไปยังเล่อเยวี่อีกครั้งแล้วพ่นละอองน้ำออกมาผืนหนึ่ง

เล่อเยวี่สัมผัสได้ถึงความเย็นหลายหยดบนใบหน้า ก่อนยกแขนเสื้อขึ้นเช็ด "บังอาจพ่นน้ำลายใส่หน้าข้า ข้าจะเราะพินเจ้าให้แตกก็แล้วกัน!"

ภูตมั่งกรน้อยชะงักไปอย่างตกใจ ก่อนหลับตาทั้งสองข้างลง น้ำตาสองสายไหลลงมาจากหางตา "เจ้าฆ่าข้าเสียเถิด เป็นความผิดมหันต์ของข้า แต่ไหนแต่ไรชะตาชีวิตข้าควรเป็นเช่นนี้ ทว่าเจ้าฆ่าเทพมั่งกรตาย จะต้องประสบกับบทลงโทษของสวรรค์ หลังจากข้าตายแล้วจะใช้วิญญาณบอกท่านพ่อ ขอให้เขาอภัยให้เจ้า"

เทพมั่งกร?

เล่อเยวี่ชุมนุมังกรน้อยสี่ทองแวววาวตัวนี้ขึ้น เฟ่งพิจารณาอีกครั้ง

* วานโต้ว หมายถึง ถั่วลิสงเตา

ก่อนหัวเราะเยาะ "นี่ พุดเป็นเล่นนำ เจ้าคือเทพมังกรรี"

มังกรน้อยลืมนดาสีดำนางทั้งสอง "ประเดี๋ยวข้าก็ถูกฆ่าตายแล้ว ไยยังต้องโกหกเจ้า ถูกมนุษย์กำราบได้ บอกว่าข้าคือเทพมังกรมีแต่ จะทำให้ข้ายิ่งอับยศอดสูขึ้นไปเท่านั้น"

มังกรน้อยหลับตาทั้งสองลงอีกครา รวากับนักรบคุณธรรมสูงส่ง ที่กำลังยึดคอรอคความตาย ชั่วพริบตาเดียวแล้วเอ๋ยรู้สึกรู้สึกว่าตน กลับกลายเป็นอันธพาลที่ข่มเหงผู้บริสุทธิ์รังแกผู้อ่อนแอเสียแล้ว

มังกรน้อย เป็นเจ้าที่ลอบปีนเข้ามาในห้องข้ากลางดึก แทะแขน ของข้า เพราะพลังเวทตำเกินไปจึงถูกข้าจับไว้ได้ ไฉนยามนี้ดูเหมือน เจ้ากับข้าจะสลับตำแหน่งกัน แล้วข้าเพียงชั่วขวัญเจ้าสองประโยค เจ้า ต้องเศร้าสลดใจเช่นนี้ด้วยรี

แล้วเอ๋ยถอนใจเอือกหนึ่ง ช่างเถิด จอมยุทธ์ไม่ลดตัวไปพิพาท กับดักแต่ เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงอบอุ่น "เจ้าลองมองตนเอง ยาวยังไม่ถึง หนึ่งคือ ข้าพลังเวทยังอ่อนด้อยเยี่ยงนี้ แล้วบอกว่าเจ้าคือเทพมังกร เจ้า จะให้ข้าเชื่อได้อย่างไรกัน"

มังกรน้อยลืมนดาอีกครั้ง เมื่อครู่ที่แล้วเอ๋ยเพียงบอกว่ามันตัวเล็ก พลังเวทอ่อนด้อย ได้แทงใจดำของมัน ทำร้ายความนับถือตนในฐานะ มังกรของมัน

"เจ้าปล่อยข้า ข้าจะพิสูจน์ให้เจ้าดู"

เห็นสีหน้าลังเลของแล้วเอ๋ยแล้ว มังกรน้อยจึงเอ่ยต่ออย่างเยือกเย็น "เจ้ากังวลสิ่งใดกัน ข้ามิใช่ปรปักษ์ของเจ้า อีกทั้งการหลบหนีนั้นข้ารังเกียจ ยิ่งนัก"

แล้วที่เจ้าเจาะกระดาษหน้าต่าง ลอบปีนเข้าห้องนอน ข้ายัง แอบกัคนอื่นนั้นไม่รังเกียจรี แล้วเอ๋ยเลือกจะไม่พุดประโยคนี้ออกมา

อย่างใจกว้างยิ่งนักก่อนถอนใจเอ่ย "เอาละ ในเมื่อเจ้าพูดเช่นนี้ ข้าก็จะเชื่อเจ้าสักครั้ง"

อย่างไรเสียมังกรน้อยตัวนี้หากเป็นภูตมังกรก็น่าจะโง่เขลาที่สุดในบรรดาภูตมังกรเช่นกัน ถึงหลบหนีไปก็ไม่่าเสียชีวิต

เล่าเอวี่วางมังกรน้อยลงบนผ้าห่ม

มังกรน้อยทะยานจากเตียงลงสู่พื้นแล้วเลื้อยไปยังกลางห้อง ก่อนพึมพำซ้ำยังท่องประโยคบางอย่าง ทว่าทั้งร่างมันพลันมีควันสีขาวพวยพุ่งขึ้นมาสายหนึ่ง ท่ามกลางควันสีขาวยังมีเปลวไฟพุ่งออกมาพร้อมกับเสียงดังปัง เปลวไฟลุกไหม้และปลอยควัน เล่าเอวี่ย่ำล้ากเสียดจนไอออกมาสองครั้ง ท่ามกลางควันและไฟมีแสงสีทองสายหนึ่งแปลงออกมาอย่างเชื่องช้า ใจกลางห้องปรากฏเงาคนออกมาวางๆ

"นี่คือศาสตร์การแปลงกายเป็นมนุษย์ เนื่องจากข้าเพิ่งใช้เมื่อไม่นานมานี้ครั้งหนึ่ง ดังนั้นครั้งนี้จึงค่อนข้างสิ้นเปลืองพลังเวท"

โคมอดดับลงแล้ว ควันสีขาวค่อยๆ จางหายไป รูปโฉมเงาคนที่ยืนอยู่กลางห้องค่อยๆ ชัดเจน ห้องของเล่าเอวี่พลันสว่างขึ้นมาในชั่วพริบตา

ผู้ที่ยืนตรงตำแหน่งของมังกรน้อยเมื่อครู่ คือเด็กหนุ่มรูปงามที่ดูเหมือนว่าจะอายุอ่อนกว่าเล่าเอวี่ประมาณสองสามปีผู้หนึ่ง อีกฝ่ายเกล้าผมครอบเกี้ยวทอง สวมเสื้อคลุมตัวนอกสีทองนวลขลิบขอบเงิน เสื้อตัวในสีเงินยวง บนเสื้อคลุมตัวนอกพิมพ์ลายน้ำรูปวิรูไบของพีชน้ำยามเสื้อผ้าขยับเบาๆ ลวดลายนั้นราวกับพลิวไหวออยู่กลางน้ำก็ไม่ปาน ไบหน้าเกลี้ยงเกลากระฉ่างดูดวงจันทร์บริสุทธิ์ ไอเขียนแผ่ออกมาสูงส่งน่ายำเกรง

เล่าเอวี่ยออุทานในใจ แต่เดิมสีทองและสีเงินก็เป็นสีที่แตกต่างจาก

สีทัวๆ ไปอยู่แล้ว เมื่อสวมอยู่บนร่างกายคนก็พลันทำให้ผู้นั้นดูสูงส่ง
ล้ำค่าขึ้นทันใด

ในมือของเด็กหนุ่มถือมุกสว่างพร่างพราวเม็ดหนึ่ง ตัวมุกดูเหมือนว่า
จะล้อมรอบไปด้วยแสงเจ็ดสีจางๆ เห็นลายมังกรสีทองกำลังเคลื่อนไหว
วนเวียนอยู่ในมุก

เด็กหนุ่มเอ่ย "มุกมังกรวัดมีเขียนเจ็ดสีคือชื่อพิสุจน์ของเทพมังกร
เจ้าคือผู้ฝึกฝนหนทางเขียน คงจะรู้กระมัง"

เล่อเยวี่ยั้งอยู่บนเตียงพลางผงกศีรษะ "อืม เคยได้ยิน เช่นนี้
ดูเหมือนว่าเจ้าคือเทพมังกรโดยแท้"

มังกรที่มีมุกมังกรอย่างน้อยที่สุดคือระดับมังกรเมฆาหรือมังกรวารี
อีกทั้งภูตมังกรเองก็ไม่อาจแปลงกายเป็นมนุษย์อายุน้อยเช่นนี้ได้เช่นกัน
ดูเหมือนว่ามังกรน้อยตัวนี้มีใช้ภูตมังกรอย่างแน่นอน

เด็กหนุ่มยิ้มบางพลางเก็บมุกมังกร

เล่อเยวี่ยเอ่ย "ทว่า...เทพมังกรไม่ควรมารายังโลกมนุษย์มิใช่หรือ
โยเจ้าต้องตามหาลั้วหลังจื่อ"

สีหน้าของเด็กหนุ่มตึงเครียด มิเปล่งวาจา

เล่อเยวี่ยเอ่ย "ช่วยไม่ได้ หากความลับของสวรรค์มีอาจเปิดเผย
ข้าก็จะไม่ถามให้มากความอีก"

เด็กหนุ่มเดินไปยังข้างโต๊ะตรงมุมห้องและลากเก้าอี้ตัวหนึ่ง
ออกมานั่ง "ข้ามายังโลกมนุษย์เพื่อตามหาคน วันนี้ข้าอยู่ในพงหญ้า
ตรงเชิงเขาและพบเจ้ากับลั้วหลังจื่อ ข้ารู้สึกว่าเขาน่าจะเป็นผู้ที่ข้ากำลัง
ตามหา ข้าใช้ศาสตร์แห่งการอำพรางกายไม่เป็น ด้วยกลัวว่าจะถูกมนุษย์
พบเข้าจึงวางแผนอาศัยยามฟ้ามืดไปยังสำนักชิงเสวียนตามหาเขา
เพื่อพิสุจน์ ข้าจำได้ชัดว่าข้าประตูล้านักที่เขียนว่าสำนักชิงเสวียน แต่

ไม่รู้ว่าใครจะมาอยู่ที่สำนักของเจ้าได้ ข้าบอกเจ้าได้เพียงเท่านี้ เรื่องอื่นของสวรรค์นั้นมิอาจบอกได้"

เล่าเหยวี่ดึงผ้าหม้อออกแล้วมานั่งบนขอบเตียง "อ้อ สำนักพวกเราปัจจุบันเรียกว่าสำนักชิงชาน ทว่าหนึ่งร้อยปีก่อนเรียกว่าสำนักชิงเสวียน ประตูลำนักตรงเชิงเขาถูกสร้างขึ้นในตอนนั้น ถึงได้แกะสลักคำว่าสำนักชิงเสวียนไว้ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เจ้ามาติดทาง ต้องขออภัยด้วยจริงๆ"

เด็กหนุ่มงยหน้าขึ้น ก่อนยิ้มอย่างเงินอาย "เช่นนั้นเป็นข้าที่ผิดเอง หาใช่ความผิดของประตูลำนักเจ้าไม่ เจ้ามิต้องขออภัยข้าหรือ"

เล่าเหยวี่เองก็ยิ้มเช่นกัน เขาลุกขึ้นเดินไปยังด้านหน้าโต๊ะที่เด็กหนุ่มนั่งอยู่และยกกาน้ำชาขึ้นรินน้ำชาจอกหนึ่งวางไว้ข้างมือเด็กหนุ่ม "เมื่อครู่เกิดการเข้าใจผิดเล็กน้อยจึงอะอะเอ็ดอะไรไม่สบอารมณ์ไปหน่อย ข้าต้องขออภัยด้วย น้องมังกรอย่าได้ถือสา"

เขาเรียกเด็กหนุ่มอย่างเป็นกันเองว่าน้องมังกรโดยไม่รู้จักตัว ทำที่ต่างจากเมื่อครู่มากโข เด็กหนุ่มพลันรู้สึกทำตัวไม่ถูก "อีก...มิเป็นอันใด เดิมที...เดิมทีเป็นข้าที่ล่วงเกินเจ้าก่อน"

เล่าเหยวี่ลากเก้าอี้ออกมานั่งลงข้างๆ เอ่ยต่ออย่างสนิทสนม "ข้าเห็นว่าร่างมนุษย์ของเจ้านั้นเด็กกว่าข้า ยามว่างมังกรเองก็...ทำทางอายุน้อยยิ่งนัก จึงถือวิสาสะเรียกเจ้าว่าน้องชาย ช้านามเล่าเหยวี่ เป็นศิษย์ลำดับที่หนึ่งแห่งสำนักชิงชาน ไม่ทราบว่าน้องมังกรนามว่าอันใดอายุเท่าใด"

ตั้งแต่มันเกิดมาก็ประสบความสำเร็จทุกขุทรมานจากความตาขาวด้วยกันกับท่านพ่อ แต่ไหนแต่ไรไม่เคยมีผู้ใดสนทนากับมันฉันมิตร จู่ๆ พลันจะเจอไม่ตรีจิตเช่นนี้ มันจึงตื่นตะลึงเล็กน้อยก่อนแสวงทำเป็น

สงบเยือกเย็นสุดชีวิตและเอ่ยตอบ "อืม ช้านามว่าเจาหยวน อีกห้าปี ก็อายุหนึ่งร้อยปีแล้ว"

เล่อเยวียอ๋มเอ่ย "ไอ้ ที่แท้ไม่ใช่ฮ่องชาย ควรเรียกว่าพี่เจา"

มันเอ่ยอย่างอีกอึก "เจ้า...เรียกข้าว่าเจาหยวนก็พอ" พี่เจา สองคำนี้ ทำให้มันยากจะต้านทานเล็กน้อย

เล่อเยวียอ๋มตรงไปตรงมายังยวด "ดี เช่นนั้นเจ้าก็เรียกข้าว่า เล่อเยวียเถิด ขานชื่อกันเรียบร้อย เจ้ากับข้าจากนี้ไปก็นับว่าเป็นสหายนกันแล้ว ในเมื่อเป็นสหายนกันแล้ว มีเรื่องบางอย่างที่ข้าจำเป็นต้องบอกเจ้า เสียก่อน"

สหายน สองคำนี้ทำเอาใจของมันเต้นตุบๆ เร็วรีจนคล้ายจะหน้ามืด

นอกจากท่านพ่อแล้ว ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมามันล้วน ถูกเหยียดหยาม ถูกทอดทิ้ง ไม่มีผู้ใดยินยอมเป็นสหายนกับมัน บัดนี้ คาดไม่ถึงเลยว่ามนุษย์ผู้นี้จะบอกว่าตนเองและเขาเป็นสหายนกัน

ที่แท้ท่ามกลางมนุษย์นั้น มีผู้คนมากมายโดยแท้ ล้วนเป็นคนดี ยิ่งนัก

มันเงยหน้ามองเล่อเยวียด้วยสายตาที่เปี่ยมไปด้วยความจริงใจ พลางร้องอืม

ท่าทางของเล่อเยวียเปลี่ยนไปเคร่งขรึม "เจาหยวน คินนี้เจ้ามาคิดที่ ข้ายังล่าช้ามาเป็นเวลานานเช่นนั้น รีบไปยังสำนักชิงเสวียนเถรวา จะไม่ทันการณ์แล้ว ดูเหมือนว่าเจ้าคิดที่จะไปยังสำนักชิงเสวียนอีกครั้ง ในวันพรุ่งนี้ใช่หรือไม่"

เจาหยวนผงกศีรษะ

เล่อเยวียเอ่ย "ข้าต้องปลุกเจ้าตื่นจากฝันเสียก่อน สำนักชิงเสวียน เป็นสำนักที่ใหญ่โตมากสำนักหนึ่ง ไม่เหมือนเช่นสำนักชิงซานของพวกเรา

ที่ทั้งต่ำต้อยทั้งผู้ฟัง การเฝ้ารักษาการณ์เข้มงวดกวดขัน ทุกราตรีล้วนมี ผู้ที่วิชาเวทแกร่งกล้ามากมายเฝ้ายามออกตรวจตรา หากเจ้าเริ่มกายเข้าไป ไม่ต้องพูดถึงห้องนอนของลั้วหลังจื่อที่เป็นถึงศิษย์เอก เกรงว่ายังไม่ทัน พ้นประตูทางเข้าหรือกำแพงโดยรอบ เพียงสิบก้าวก็ถูกพบตัวเอาได้ คน ของสำนักชิงเสวียนล้วนไม่ค่อยฟังเหตุผล ข้าบอกความจริงประโยคหนึ่ง ให้ นี่อาจทำให้เจ้าซุนเคืองใจ แต่เจาหยวน เจ้าดูไม่เหมือนเทพมังกร โดยแท้ อีกทั้งมิใช่คู่ต่อสู้ของพวกเขาอย่างแน่นอน หลังจากที่เจ้าถูกจับได้ หากคนของสำนักชิงเสวียนไม่เข้าใจเหตุผลไม่ฟังเจ้าชี้แจงเหมือนเช่นข้า เจ้าน่าจะเคยได้ยินมาบ้าง พวกเราโลกมนุษย์เริ่มนับถือหงส์ลัดชั้นมังกร เนื่องจากจักรพรรดิเฟิงเสีียง โดยเฉพาะสำนักสุนับริบใช้ที่กอดขาราชวงศ์ อย่างสำนักชิงเสวียนยิ่งราวกับไม่อาจอยู่ร่วมใต้ฟ้าเดียวกันกับมังกรได้ หากคนของสำนักชิงเสวียนจับเจ้าได้ เกรงว่าแม้แต่ประโยคเดียวก็จะไม่ให้เจ้าพูด ไม่รื้อมือเงื่อแทงมีด ฉัวะ...เฮ้อ..."

เล่อเยวี่ยสายศิระะพลางทอดถอนใจ ทำทางของเจาหยวน แข็งทื่อขึ้นอย่างซ้าๆ "ทว่าข้า..."

ทว่าข้าจะต้องเข้าไปยังสำนักชิงเสวียนให้ได้ จะต้องพบลั้วหลังจื่อ ให้ได้ จะต้องพิสูจน์ให้ได้ว่าเขาคือคนผู้นั้นหรือไม่ มิเช่นนั้น...

เพียงแต่ หากเป็นจริงดังที่เล่อเยวี่ยามาทั้งหมด...

มันกำหนดแน่นพลางขย้าสาบเสื่อเสียนยับยู่ยี่

เล่อเยวี่ยสังเกตท่าทางของมันอย่างสงบเยือกเย็น ก่อนทอดถอนใจ อีกครา "ทว่า...ข้ามีวิธีที่จะทำให้เจ้าได้สมดังใจปรารถนา"

เจาหยวนเงยหน้าขึ้นอย่างประหลาดใจ

เล่อเยวี่ยเอ่ย "เจ้าบอกว่าอยากตามหาลั้วหลังจื่อเพื่อพิสูจน์ วิธีพิสูจน์นี้คือต้องการเลือดของเขาใช่หรือไม่"

เจ้าหยวนผิงก็กระซิบอย่างเชื่องช้า

เล่อเยวี่ยิ้มเอ่ย "หากเป็นเช่นนี้ นั่นก็เป็นเรื่องง่ายแล้ว หลังจากนั้นไม่กี่วัน สำนักชิงเสวียนและพวกเราสำนักชิงชานล้วนต้องเข้าร่วมงานประลองยุทธ์ ในเมื่อเจ้าแปลงกายเป็นมนุษย์ได้ แปลงเสื้อผ้าได้ ก็ยอมปะปนอยู่ท่ามกลางลูกศิษย์ของพวกเราสำนักชิงชานไปเข้าร่วมด้วยกันได้ ล้วหลังจื่อคือศิษย์เอก จะต้องมาয়งสนามประลองอย่างแน่นอน เขาเก่งกาจพอควร ท่ามกลางลูกศิษย์รุ่นเดียวกันของแต่ละสำนักในใต้หล้า มีเพียงข้าที่เอาชนะเขาได้ ด้วยเหตุนี้ข้ากับเขาจะต้องสู้กันอย่างแน่นอน ถึงเวลาข้าจะฉวยโอกาสฟันเขาแทนเจ้ากระบี่หนึ่ง เอาหยดเลือดมาให้เจ้าเท่านี้ก็ได้แล้วมิใช่ เจ้าคิดว่าวิธีนี้ดีหรือไม่"

เสียงลูกคิดอันน้อยในใจของเล่อเยวี่กำลังดังตึกตักขึ้นๆ ลงๆ หลังจากที่บุกลงไปถึงปลายสุดของภูเขาและแม่น้ำก็พลันตื่นตื่นที่ได้เห็นแสงสว่าง

เจ้ามังกรโง่ตัวนี้คือผู้ที่สวรรค์ส่งมาแทนน้องสิบสองโดยแท้ ใช้งานได้ทันท่วงทีจริง ๆ

หลังจากที่เจ้าหยวนฟังคำพูดของเล่อเยวี่แล้วสองตากก็เปล่งประกายสีหน้าเต็มไปด้วยความซาบซึ้งใจ ก่อนผิงก็กระซิบ "อ้อ ข้าคิดว่านี่คือวิธีที่ดีเพียงแต่...อาจมีบางอย่างที่ต้องรบกวนเจ้า"

เล่อเยวี่ระบือเปิดความปิติยินดี "มิรบกวน มิรบกวน"

เขารู้สึกว่าสิ่งที่ตนพูดกับเจ้าหยวนเหล่านั้นไม่นับเป็นคำเท็จ ข้อตกลงรายการนี้มีผลประโยชน์ร่วมกัน เจ้ามังกรโง่ตัวนี้ไม่เสียเปรียบแต่อย่างใด เล่อเยวี่ยิ้มระรื่นมองเจ้าหยวนที่ใบหน้าเต็มไปด้วยความซาบซึ้งใจและพลันรู้สึกว่ามันช่างมีจิตใจสูงส่ง

เล่อเยวี่ยิ้มเสียจนดอกไม้มตามภูเขาแบ่งบาน "เพียงแต่...ข้าต้องบอก

อาจารย์เจ้าสำนักและเหล่าอาจารย์อ่า เจ้าวางใจ พวกเขาเป็นคนที่
ข้าจะปิดบังเรื่องที่เจ้าเป็นมังกรไว้ เมื่อฟ้าสว่างแล้วข้าก็จะพาเจ้าไปพบ
พวกเขาเอง"

เจาหยวนผงกศีรษะอีกครั้ง "อ้อ เช่นนั้นก็ทำตามวิธีที่เจ้าว่าเถิด"

เล่อเยวี่ยยกน้ำชาที่เพิ่งรินไว้ใส่ในมือของเจาหยวน "มา เจ้าดื่มชา
จอกนี้ก่อน แล้วพวกเราค่อยว่ากันต่อ อีกไม่นานฟ้าคงสว่างแล้ว"

เจาหยวนยกจอกดื่มชาอีกหนึ่ง น้ำชาของโลกมนุษย์ กลิ่น
ช่างวิเศษยิ่งนัก

มันพยายามถือจอกพลาดคุยกับเล่อเยวี่ย "ข้าถามเจ้าเรื่องหนึ่ง
ได้หรือไม่"

เล่อเยวี่ยพยักหน้าทันที "ถามตามสบายเถิด"

เจาหยวนยิ้มอย่างกระดากอาย เอ่ยถามเสียงเบา "พวกเจ้า
สำนักชิงชานและสำนักชิงเสวียนมีความแค้นกันใช่หรือไม่"

ก่อนหน้านี้ที่พบเล่อเยวี่ยและลี้วหลังจืดตรงเชิงเขาก็ดูไม่ค่อย
เป็นมิตรกัน เมื่อครู่ได้ฟังเล่อเยวี่ยพูดถึงสำนักชิงเสวียน ดูเหมือนว่า
ไม่ค่อยชอบใจเท่าไรนัก

เล่อเยวี่ยเอ่ย "อ้อ ใช่แล้วละ พวกเราคือศัตรูคู่อาฆาต ไม่อาจ
อยู่ร่วมฟ้าเดียวกันได้"

เขาเล่าเรื่องราวต้นสายปลายเหตุของความพยายามระหว่าง
สำนักชิงชานกับสำนักชิงเสวียนและเหตุการณ์บุญคุณความแค้น
ตลอดหลายปีที่ผ่านมาอย่างน้ำไหลไฟดับ พูดไปครึ่งชั่วโมงเต็ม
จนจวนจะถึงตอนสุดท้ายแล้ว

เล่อเยวี่ยหายใจเฮือก ก่อนดื่มชาอีกหนึ่งให้ชุ่มคอ "สำนักชิงเสวียน
นับตั้งแต่สมัยของเตอจวงจื่อเป็นต้นมา เพื่อความเจริญรุ่งเรืองจึงกอดขา

ราชสำนักไว้วางใจโดยเฉพาะเมื่อลับหลังพวกเรา ครั้งหนึ่งอาจารย์ลุง ฝ่ายฆราวาสของอาจารย์ข้ายามสมรสได้ติดกระดาษตัดลายมงคล รูปมังกรหงส์อันวยพรแผ่นหนึ่ง คนของสำนักชิงเสวียนใช้เรื่องนี้ กล่าวหาว่าการนำภาพมังกรมาเทียบคู่พญาหงส์เป็นการลบลู่ฝ่าบาท รายงานต่อราชสำนัก ครอบครัวของอาจารย์ลุงท่านนั้นจึงถูกริบทรัพย์สิน อีกนิดเดียวแม้แต่ชีวิตก็หาไม่แล้ว"

ทันใดนั้นจอกขาในมือของเจาหยวนบังเกิดเสียงดังแกรก ก่อน แตกออกเป็นเสียงๆ

เล่อเยวี่มองอย่างประหลาดใจ เห็นเพียงเจาหยวนใบหน้า เต็มไปด้วยความเดือดดาลพองกัณฑ์กรอด "จักรพรรดิของโลกมนุษย์ ถูกเหยียดหยามเผ่ามังกรจนถึงบัดนี้โดยแท้ แม้ว่าจักรพรรดิองค์นั้น จะได้ราชบัลลังก์มาจากการฟังพาเผ่าหงส์ ทว่าบรรพบุรุษของเขาก็ถูกเลือกโดยพวกเราเทพมังกรผู้พิทักษ์ถึงสถาปนาราชวงศ์ปัจจุบันขึ้นมา ได้ เป็นการเนรคุณอย่างแท้จริง!"

เล่อเยวี่ยกกะพริบตา

นั่น...กำลังพูดอันใด

เล่อเยวี่ลองถาม "อีก...เจาหยวน เจ้ากำลังพูดถึง...เทพมังกร ผู้พิทักษ์ไซหรือไม?"

เจาหยวนสีหน้าเปลี่ยนฉับพลัน แววตาตื่นตะลึง สีหน้าซีดเผือด สองมือสั่นเทาเล็กน้อยอย่างสับสน ขึ้นส่วนของจอกที่ถูกมันบดขยี้ร่วงกราว ตกลงบนพื้น

ในใจของเล่อเยวี่ปั่นป่วนอย่างรุนแรง ใจ๋ ดูเหมือนว่าจะได้ยิน เรื่องเหลือเชื่อเข้า

เทพมังกรผู้พิทักษ์...ถ้าหากเจ้ามังกรโง่ตัวนี้คือเทพมังกรผู้พิทักษ์

ในตำนานนั้นจริง...เช่นนั้นที่เจ้านี้ตามหาแล้วหลังจ้อคงมิได้...

จักรพรรดิสวรรค์อวี๋หวงต้าตี้* เทพเจ้าไท่ซั้งเหล่าจวิน** วันนี้
ช่างเป็นวันที่ไม่ธรรมดาเสียจริง! ข้าล่องรู้ความลับอันยิ่งใหญ่ของสวรรค์
เข้าแล้ว! หากความลับนี้เป็นเรื่องจริงล่ะก็ เช่นนั้นข้าต้องตาย ต้องตาย
อย่างแท้จริง สวรรค์ ข้าจะสร้างทำเป็นไม่รู้ก็แล้วกัน!

* อวี๋หวงต้าตี้ หรือจักรพรรดิสวรรค์ (เทียนตี้) หมายถึงเง็กเซียนฮ่องเต้ เทพเจ้าผู้ปกครองสวรรค์
ตามความเชื่อของศาสนาเต๋า ดูแลทั้งแดนสวรรค์ โลกมนุษย์ จรดเมืองบาดาล

** ไท่ซั้งเหล่าจวิน เป็นหนึ่งในสามวิสุทธิเทพ (ซานซิง) หมายถึงสามปฐมเทพสูงสุดตามหลักความเชื่อ
ของศาสนาเต๋า สถิตในดินแดนสูงสุดเหนือจากเก้าสวรรค์ชั้นฟ้า ได้แก่ หยวนสื่อเทียนจุนแห่งแดนอวี๋ซิง
(หยกวิสุทธิ) หลิงเป่าเทียนจุนแห่งแดนซังซิง (เหนือวิสุทธิ) และเต๋าเต๋อเทียนจุนหรือไท่ซั้งเหล่าจวิน
แห่งแดนไท่ซิง (บรมวิสุทธิ)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<http://bit.ly/2MyfcXs>